

ning med foreløbig mere end 80.000 døde til følge.

Det er et anerkendt faktum, at Saddam Hussein er en diktator af værste skuffe, og at han må og skal afvæbnes, sådan som det blev krævet i forbindelse med afslutningen af Golfkrigen i 1991. Kemiske og bakteriologiske masseødelæggelsesvåben i hænderne på Saddam Hussein er en trussel for verdensfreden, en trussel, der må og skal afmonteres. Dette er der enighed om i såvel det internationale samfund som – sådan hører jeg det i hvert fald – her i det danske Folketing.

I virkeligheden er der meget mere, der samler os, end der skiller i denne sag, altså hvis man hører efter ordene og tager dem for pålydende.

Hr. Frank Jensen sagde tidligere på dagen på Socialdemokratiets vegne: »Saddam Hussein er en tyrann, der skal afvæbnes. Det kan kun gå for langsomt. Vi er parate til at gøre det, også med militære midler. Bare ikke lige nu«, føjede han så til.

Målet er der altså ingen tvivl om. Det er alene et spørgsmål om hvornår.

Enhver ved, at der ikke mindst i politik er øjeblikke for handling, øjeblikke, som aldrig kommer igen, hvis de forpasses, og alle ved også, at det er svært at holde sammen på en international koalition igennem meget lang tid. Det ved Saddam Hussein naturligvis også, og det er præcis, hvad han spekulerer i ved at give våbeninspektørerne nøjagtig så lang snor, at de hele tiden kan sige, at de har bevægelsesfrihed til at gøre fremskridt, og samtidig akkurat så kort snor, at de ikke kan afvæbne Irak.

Saddam prøver skiftevis at give efter og trække sig tilbage i den hensigt, at det internationale samfunds handlingsøjeblik bliver forpasset, det såkaldte politiske momentum, hvor ord kan følges op og handling kan følges op med konsekvens. Det er præcis, hvad Saddam Hussein spekulerer i.

Nu har Saddam Hussein i 12 år, ja, i mere end 12 år drevet gæk med verdenssamfundet. Nu er det tid til at handle. Kræfter, der både vil og kan, må påtage sig ansvaret for de nødvendige handlinger.

Vi er ikke i tvivl om, at det folkeretlige grundlag for en militær afvæbning af Saddam Hussein er i orden, at der er et FN-grundlag. Det er vi ikke, fordi vi i Det Konservative Folkeparti er befolklet med jurister eller folkeretseksperter, vi vil heller ikke prøve at kaste os op som sådanne. Vi har faktisk tilladt os at tro på den ekspertise,

som er til stede i Udenrigsministeriets Folkeretskontor, og her er der ikke tvivl om, at der er et FN-grundlag for en militær afvæbning af Saddam Hussein.

Men det er ikke afgørende for os. Det er en vigtig ting, men det er ikke afgørende. For os er det klart, at stillingtagen i denne sag ikke lader sig gøre blot ved henvisning til juridiske paragraffer. Beslutningen om afvæbningen af Saddam Hussein er og bliver en politisk beslutning, og det ansvar skal vi ikke løbe fra.

Som folkevalgte skylder vi vore vælgere at tage politisk stilling i denne sag, stå ved det åbent og direkte og ikke skubbe andre, hverken jurister eller våbeninspektører, foran os.

I denne sag må man stille sig selv et klart, kort, men meget grundlæggende spørgsmål: Skal Danmark bidrage til en militær afvæbning af Saddam Hussein? Eller skal vi gemme os bag alle mulige undskyldninger for at lade være, hvad enten disse undskyldninger består i at skubbe våbeninspektører og jurister foran os?

Alternativet til at sætte en stopper for Saddam Hussein er ubærligt at tænke på. Manglende handling er det samme som at give Saddam Hussein og andre despoter fuldstændig frie hænder til at tyrannisere og terrorisere. Det kan vi ikke acceptere.

Alle anerkender Saddams tyranni. Alle anerkender, at det må bringes til ophør. I virkeligheden er kernen i det, der splitter verdenssamfundet og også Folketinget, spørgsmålet om, hvornår nok er nok.

I november sidste år havde Saddam Hussein fået 12 år, siden man første gang i forbindelse med afslutningen af Golfkrigen krævede afvæbning. Alligevel gav man ham yderligere en respit på nogle uger, som nu er blevet til flere måneder. Man må spørge sig selv: Er 147 måneder eller 622 uger nok? Eller skal vi blive ved med at honorere Saddam Husseins gemmelege og luskeri?

Kl. 16.05

I Det Konservative Folkeparti er vi ikke tvivl om, at tiden er kommet. Nu er nok nok. Moralsk er vi ikke i tvivl. Manden skal afvæbnes. Manden er en trussel for det internationale samfunds fred og sikkerhed. Juridisk er vi ikke i tvivl om, at der er et FN-grundlag, og politisk er vi heller ikke i tvivl.

Vi havde gerne set en ny beslutning i Sikkerhedsrådet. Vi havde gerne set et bredere flertal her i Folketinget. Vi havde gerne set, at Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre havde levet